

KAMENJE

Stanovao sam u broju 3. Iznad Buldoga. Bar se tada tako zvao.

– Izvolite – prilazi mi konobarica.

– Jedan kratki espresso.

– Još nešto?

– Ne hvala.

– Može i čaša kisele sa kriškom limuna! – dodajem dok odlazi.

– Dobro! – osmehuje se preko ramena. Pozadi na majici joj piše – pazi staklo. Utegnuta je u farmerice. Dugo nisam bio sa ženom.

U zatvoru jako brzo nađeš svoje mesto. Sve je prosto. Problem nastaje kad izađeš. Žene, pare, nisi više u besplatnom hotelu sa minus 5 zvezdica. E, u tome je fora – ne vratiti se u zatvor! A to uglavnom svi rade. Meni se to neće desiti.

– Evo! Espresso i kisela sa kriškom limuna. – Dok to stavlja na sto, konobarica mi baca jedan kratak pogled. Oči su joj krupne, plave, a kosa crna, talasasta.

– Šta ti to piše pozadi? – pitam je.

– Ovo? – smeje se i okreće leđa.

– Jel' to znači da treba da pazim da se ne posečem ili da treba da pazim da te ne razbijem, slučajno?

– Pa sad, ne znam, može svašta da znači – vrti glavom kao da želi da mi kaže da na to moram sam da odgovorim.

– Razmisliću o tome detaljno. Kako se zoveš?

Ćuti. Vidim da to nije trebalo da je pitam. Dok odlazi ka šanku tiho kaže:

– Marija.

Gledam kroz prozor. Sve je nekako čudno. Iste zgrade, ista ulica, ali osećam da nešto nije u redu. Mislim, to je to, ali opet... Senke! Svetlo se drugačije prelama. Možda me prate. Ali ko? Zašto? Prošla je priča da je mali prvi potegao, pa sam ga ja izrokao. Da je imao kamenje kod sebe, ne bi potezao. Ja sam imao kintu. Ko zna, šta je uradio sa kamenjem? Da je neko nešto drugačije skontao, sigurno bi našao nekog da me rokne u zatvoru za male pare.

Ne, nije to. Možda je neki glupi pandur povezao, ko zna šta, i sada čeka da napravim potez, pa da me sjebe. Možda je murija gore

stavila broj 5 na zgradu koja je broj 3. Koja im je to fora? Moram da pazim! Moram da pokupim kamenje.

U kafić ulazi gomila devojčica. Ili je zvonilo u školi preko puta, ili su zapalile sa časa. Malo su neartikulisane. Dernjaju se. Ulazi i neki tip. Javlja se Mariji i ide kod nje iza šanka. Ili joj je dečko, ili joj je smena.

Osećam se malo glupo sa šrafčigerom u džepu. Kao da sam neki majstor. Električar! Treba samo da uđem u gajbu i rastavim prekidač za svetlo u spavaćoj sobi. Tu je kamenje. Imam i utoku.

– Ja bih da naplatim, ako može? Stigla mi je smena.

– Kafa je bila odlična. Izvanredno si je napravila.

– Hvala – osmehuje se dok okreće glavu u stranu. I uvija se pomalo. Milo joj je.

– Ne treba – pokazujem joj rukom da mi ne vraća kusur.

Opet se osmehuje. Osmehujem se i ja njoj. Pazi staklo – gledam za njom.

* * *

Vidi kakav je! Čvrste i oštre crte lica. Da se posečeš. Baš sam glupača. Zašto sam mu rekla ime? A onda se onako strašno istopila kada mi je rekao da sam mu napravila dobru kafu. Pa to ne bi uradila ni jedna od ovih klinki iz škole. Baš se čudno osećam. Kao da je nešto drugačije nego inače. Dobro je što idem kući.

- Odoh ja Luka. Vidimo se – javljam se kolegi i uzimam tašnu.
- Ćao Mako!

Izlazim napolje. Dobro ajde to što sam mu rekla kako se zovem, ali samo nek mi dođe opet. Biću totalno službena. SLUŽ-BE-NA!

- Ej, Marija!

Okrećem se. Ne mogu da verujem. Opet on. Gleda me zelenim očima.

– Učini mi jednu malu uslugu! – kaže i okreće me držeći me za rame. Nastavljamo na gore. Nežan je. Ne izgleda više tako oštro. Sav je kao neki mehur od sapunice. Lebdi.

- Kakvu uslugu? – pitam.
- Vidi, ja sam nekad živio u ovoj zgradi.

– Da, i?

– Dugo sam bio u inostranstvu. 7 godina nisam dolazio kući. Keva i sestra su u međuvremenu zamenile ovaj stan za dva manja. Mnogo bih voleo da opet uđem u tu gajbu. Tu sam se rodio. 7 godina sam je sanjao.

– Šta ću ti ja?

– Sramota me je da pitam sada, neke nepoznate ljude, da me malo puste u svoju gajbu. Sa tobom je to drugačije. Bezazlenije. A i lepo izgledamo kao par.

– Šta treba da uradim? – pokušavam da ostanem službena.

– Ništa. Zvoni i pitaj da uđemo.

Kako sam uopšte stigla ispred ovih vrata? Kako sam uopšte sebe dovela u ovakvu situaciju?

– Ma neću! Sav si kao mehur od sapunice. Pun samoga sebe i ničeg drugog. Ništa ti ne verujem.

– A šta si ti? Staklena Marija? Hajde! Budi dobra, kao što si lepa.

– To lepa, kaže tiše. Razvukao ga je. Zvonim.

– Opušteno – kaže mi dok čekamo.

Otvara nam neka bakuta. Čini mi se da i ne čuje marijinu priču kako smo nekada tu živeli.

– Uđite deco – pušta nas.

Sve je isto. Ni nameštaj nije promenila. Samo je nakačila gomilu slika po zidovima. Gleda nas kroz šank kuhinje.

– Sa’će kafa – kaže.

– Niste trebali – odgovara joj Marija.

Sedamo. Nije fora da baš odmah počnem da rovarim po kući. Mada ko bi mogao da me spreči? Bilo bi dobro da bakicu prvo zvi-znem malo jače i da je onesvestim. Da ne gleda šta radim. Ali šta ću sa Marijom? Ma mogu i da zveknem bakutu. Kao onaj Rus. Ali nije lepo zveketati bakice. Dva puta sam iščitao tu knjigu u zatvoru.

– Ja sam Ruža – kaže matora dok donosi kafu.

– Drago mi je – ljubazno odgovaram.

– Ja sam Marija – kulturno se predstavlja i gleda me prekorno, pošto ja to nisam uradio. Izrazom lica i klimanjem glave pokušavam da joj kažem da ću se predstaviti. Nekad.

Bakuta počinje priču o svom pokojnom mužu slikaru. Priča traje. Marija je sluša. Slikar je došao iz nekog malog mesta. Bio je siromašni student. Marija se sva raznežila. Pričaju kao da mene nema.

Ustajem. Odlazim do velike spavaće sobe. Ali... Tu je i mala terasa u zadnjem delu stana, i kupatilo, ali sobe nema. Zid. Gde su vrata? Zazidali su ih. Ne mogu da verujem! Koje sranje! Izlazim na terasu. Vraćam se unutra. Opet izlazim na terasu i shvatam da ništa nije zazidano. Ovo je spoljni zid. To je to. Ali ovde sam živeo. Ovde sam uštekao kamenje. Šta se dogodilo? Šta da radim? Čitava soba fali, a i zgrada je promenila broj. Čoveče!

Vraćam se u dnevnu sobu. Bakuta Mariji gleda u šolju.

– Ti imaš nekog. Nisi srećna sa njim. Nije ti on onaj pravi. Ali evo ovde, stoji ti tvoj čovek. Visok, markantan, širokih ramena. Ima oštre crte lica.

Marija mi upućuje pogled. Topao. Pun nekog značenja. Ne kapi-ram. Danas je sve čudno.

* * *

Izlazimo napolje. Baš je slatka baka Ruža. Sve mi je pogodila.
Gde je ovaj moj mehur od sapunice? Ide mu sunce u oči.

* * *

Napolju je puko zalazak. Sve se crveni. Dok se Marija okreće
prema meni, primećujem kako joj se onaj mali razmak između nogu,
ispod ribice, čudno presijava i ima oblik savršenog dijamanta.